

LBRIS

We know
books

Zarra

Când zorii plâng

Prefață
prof. Elena Agiu-Neacșu

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Poezii care răsună

A fi apt de o pasiune și a nu o trăi, te face incomplet și limitat" spunea Oscar Wilde.

Pasiunile clocotitoare duc la finaluri mișcătoare.

Citind poeziile Zarrei împart perioada creației în două: una în care este prezent zâmbetul și cealaltă în care plânge inima.

Prima ne conduce la acea trăire a vieții în liniște și bucurie unde versurile au prins aceste stări. Cerul și pământul se înobilează și-o ciocârlie își drege glasul într-un vârf de salcâm.

Doar două scene din multele specifice autoarei, descriu cu discreție conexiunea sentimentală profundă.

Voi trece peste această primă parte a creației pentru că poeziile acestei cărți fac parte din a doua trăire a autoarei.

„Suferințele" unui creator de frumos poetic, arată cititorului cum poate fi viața într-un registru nonfilm.

Poeziile Zarrei aduc prin limbajul simplu, fără apelare la dicționar, acel aer plăcut al unei lecturi pline de blândețe.

„Tu

arzi

ca o torță hrănită de zei

pe un cer al nimănui

frânturi de polen se aștern

în fiecare sorbire la unison,

aromele serii croiesc un vad înspre eternul îndemn;

„Tot înaintea, împreună..."

Eu

ard ca o lumină în candela
timpului,
untdelemn înmiresmat
cu vraja petalei de nufăr
pe un lac aproape înăbușit de intemperii.

(Tu și eu...)

Peste „versuri prezente" unde năvălesc doruri, neputințe, amintiri, se suprapun sentimentalismele retro, unde se amestecă toate cu alte amintiri, alte doruri, alte neputințe, cu efect „apăsător", dar nu distrugător.

„Cândva

eram vatra de fildeș

în care ardeau crâmpoșele de jad

îngemănând clipiri,

semănam boabe de rouă în căuș de mătase,

sub mantia juneții scuturam ploi

cu gleznele goale săltând peste pietre

creionam curcubeie

sub firul de iarbă abia încolțit

număram mugurii ivorii,

și pot primăvăratice așternut

peste șaua unei lumi de poveste..."

(Scorbura albă)

Nu sunt excluse clișeele, mai ales cele romantice, dar sunt cu doză mărită de prospețime, sunt pe o treaptă mai sus, sunt mai noi, mai atractive.

„Pe-un fundal cernând culoare, parcă ruptă din oliv

Două inimi torc în hora unui vis trenant, naiv.

Simți parfumul primăverii, simțurile cum se-ascut,

Tremurul suav al buzei, răscroind tandru sărut..."

(Două inimi)

Într-o lume a haosului din ce în ce mai abundent, găsirea unui spațiu de relaxare prin lectură emoționantă este un dar prețios. Trebuie să știi ce să citești din oferta destul de bogată. Iată:

*„Cum să nu arzi sub jarul încins al slovei
ce smulge felii dintr-o inimă
mult prea cernită
dintr-un trup zăbrelit între
ziua de azi
și aceea de mâine,
așteptând să se scuture
miresme tivoite în anotimpuri trecute,
în cele ce poate
vor mai veni... ”*
(Cum să nu arzi)

Cartea de față prezintă „poeziile destăinuitoare” instantaneu și prindem la sfârșitul lecturii fiecareia „doza de atingere” sentimentală.

Ne întâlnim cu o poezie apropiată, caldă chiar dacă mesajul este uneori mai direct, mai exploziv, dar cât trebuie, dozat, așa cum știe să facă autoarea.

*„...Grumazul să-ți scuturi de recea povară
În iarbă să cauți a zilei grăunță
Călcâiul tăcerii în iubiri să piară
Să nu îți pierzi visul ars de neputință.”*
(Sub călcâiul tăcerii)

Introspecția făcută cu aplecare este clară și amprentată.

*„... astăzi
sunt iarăși copil
număr pașii curgând pe drumul iertării
și al recunoștinței*

*pentru tot ce am gustat
pentru tot ce am pierdut
nu mai sunt lacrimi
restul drumului îmi va fi licăr
asemenea unui copil cu trup crenelat
retrăind copilăria.”*
(Azi număr pașii curgând)

Dramatismul din unele poezii, răsună, dar fără acea ascuțime disperată, fără deranj nemăsurat, ci doar arătând calea discret.

*„Fiecare răsărit primește o rugă
fiecărui apus o lacrimă-i curge...
Durerea închisă în vrie
amintiri încrustate în rame de-argint
plânsetul goarnei și un pumn de pământ
e tot ce mai rămâne
dintr-un destin
nici greu
nici ușor,
pulsând de emoții.
Regretul de a fi fost
ori de a nu fi fost,
cu pasul umbrat călcând peste cioburi
și acel dor surd ce se va stinge
cu mine deodată... ”*
(Acel dor surd)

Profilul unui creator de poezie, ca al Zarrei este revelator, lucid, chiar dacă este sub semnul unei stări de spirit mai puțin acceptat.

*„Deschid ferestrele,
salcâmiei pulsează*

în adieri reanimând chipuri pierdute,
gânduri lacustre se învultă
răvășind calmul lunii.

Vom mai găsi oare un leac
în mълul feruginos ce ne înconjoară,
în timp ce
pernicioasa anemie roade perfid
sъngele albastru al celor rămăși?"
(Pasul nopții din noi)

O poezie frumos construită, îngrijită cu mare atenție, cu siguranță că va aduce în fața cititorului, porția de curiozitate și odată citind-o, dorința să fie și mai mare, asta pentru că merită toată atenția.

M-am întâlnit demult cu poezia Zarrei și mi-a plăcut foarte mult „cumințenia” creației, așa cum este autoarea, blândă și surzătoare. M-am întâlnit cu imagini unice și mi-a transmis bucurie, de asta, le-am tot căutat.

Recomand o carte cu disponibilitate lirică altfel, specifică Zarrei.

Citiți și comparați!

Lilioara Macovei

În profunzimi de suflet miroase-a flori de lotuși

„Cărțile sunt felul oamenilor de a avea aripi ca îngerii”, spune atât de frumos, Andrei Pleșu.

Întâlnirea cu o carte frumoasă, încă nenăscută este un moment unic, ca și cum ai revăzut un prieten. Și când cartea este semnată de o prietenă, atunci starea de grație devine – magică. Așa mi se-ntâmplă în aceste zile de martie când citesc, recitesc, respir poezia semnată Zarra, sub un titlu ofertant și sensibil – “Când zorii plâng”.

Poeziile se așază în file, cuminți, dar și în sufletul cititorului, în straturi succesive, cu pauze firești de respirație (poate de suspin), alternând cu alte clipe de meditație, de introspecție, mai apoi de pace. Iar fiorii pot fi când răcoroși – aduși ca de-o ploaie de vară, când fierbinți, aproape intimi.

Răvășitoare poezia “Îmi caut adăpost”, versurile: “Mi se vor așeza aripile străvezii/peste un timp încătușat de o vină,/ cu pana păunului voi încripta nisipuri sub talpa flămândă,/ și crezul/ acel crez ce aprinde un nou răsărit,/ îmi va fi adăpost.” mă îndeamnă pe mine-cititorul să recunosc culoare nebănuite spre lumină, în acest labirint numit viață.

Atât de frumos titlul altei poezii – “Sub pleoapa nopții curge un gând” ce se continuă într-un vers greu de frumusețe, ca o pecete – “Tăcerea aceasta-i arsură” ...

Astfel se succed poeme independente valoric, ce se autorecomandă simplu și firesc încă din titluri inteligent alese. Deslușesc litere împletite cu har, ce-mi dezvăluie trăiri inițiatice, ajutată de acordurile lui Chopin – Spring Waltz.

Din poemul "Ca un vultur singularic" ... citez versurile: "Spune-i dorului să plece din matca prinsă-n zăbrele,/din slove țese-ți armură/ să mai taie din dureri./.../Spune-i omului să frângă pâinea-n două părți egale,/din dușmani să crești prieteni,/să nu hrănești temniceri./ - absolut tulburătoare!

Poeta își frământă Eul său creator ca un olar lutul, atunci când îi oferă viață. Astfel se exprimă: "I-aș da mării poruncă" , mai apoi "Ascult glasul pământului", sau "Pe o geană de val". Sunt titluri metafore, deosebit de expresive "Pe margini de cuvinte".

Plânsul devine un leitmotiv, dincolo de titlu, în poemele: "Și greu va fi plânsul", "Strigătul alb", "Azi număr pașii curgând", "Urechea nopții tremură sub boltă", "Lacrimi de piatră arsă", etc. Cu toate acestea cartea nu este tristă, mai degrabă realistă!

Acum, în acorduri mirifice (Nocturne, Frederic Chopin) citesc versuri de-a dreptul filozofice: "Hai, spune-mi/ câte felii din timp/ vei mai tăia în vârful cuvântului,/ pentru cine vei mai spulbera cenușa rămasă/ în cercul închiselor clipe /rostuind punți efemere? /Pervazul ferestrei meschine /prăbușirii este sortit, /n-ai înțeles că pasărea neagră pe limba ei piere /că nopțile tale sunt zilele mele prinse în carusel/ făurind mărturii peste tample,/ în poemul "Spune-mi". Filozofie întâlnesc și în poemul "Tabla de șah" sau, "Cu palmele tale ai ars o clepsidră", "Umbra pasului cărunț", "Nimic mai mult", " Ziua bună, străine", "Înnoptări violet" ...

Nu se poate cuprinde într-un cuvânt înainte, tot ceea ce simt ca cititor! Am răscolit versuri atât de frumoase, în cea mai mare parte fiind versuri de dragoste. Versuri nemuritoare dedicate mamei, chip de zeiță. Această dragoste valoroasă ce nu se consumă într-o flacăra și atât. Acel sentiment dorit de oricine, sedimentat, puternic, încercat, inedit.

"Aleg nuferii veacului meu", este un poem ce mă emoționează profund prin versurile: „Un sfârc de legendă aleg să aprind,/și-n palmele clipei un nou răsărit, / din fructul luminii acel ce nu gustă, /sortit va rămâne /întunecimii. / Eu am ales nuferii veacului meu./ Tu ce alegi?"

Nu răspund, ascult Joie de vivre, același Chopin. Citesc, recitesc, poezii nu doar melodioase, chiar puternice, cu mesaj: "Cetatea din brațele tale" poem sincer până la durere – "În fiecare toamnă uiți/ că suntem fluturi de-o zi,/.../ cetatea din brațele tale/ îmi este scut /și tăcere..." Savurez pacea din poemul ce dă titlul acestei cărți – "Când zorii plâng", prin versuri de o simplitate ca de început de lume: "... ia-ți rămas bun/ de la clipa de vis/ disipă taina nopții / în floarea de iris/ ridică-ți privirea / către Dumnezeu / pășește cu elan/ cărarea vieții tale/ ...".

Parcursul cititorului prin universul acestei cărți este deopotrivă elegant, discret, cumpătat și ponderat, îndemnat însă către o autoanaliză deloc impusă. Această carte, o poveste nesfârșită a unui suflet delicat ca o petală, în același timp o sărbătoare și un dar meritat de autoare, dar și de cititor.

Omul completează acest ritual numit viață cu momente ideale descoperite prin citit, iar poezia în mod excepțional oferă profunzimea care menține un ecou, peste timp, în sufletul celui care citește. Am întâlnit în unele poeme un subtil fior de litanie, de rugăciune cu aer imnic.

Voi rămâne conectată mult timp la emoția acestei cărți atât de frumoasă, generoasă și ofertantă, căreia îi urez de pe acum - Bun venit!

"Cărțile se scriu în singurătate, însă împotriva ei." – Octavian Paler.

Ada Nemescu

Cuvântul autorului

Uneori lăuntricul zidește prin cuvânt, revărsându-și preaplînul pe filele albe. Doar așa își poate domoli un suflet, ca oricare altul, arsura existențială, pentru că, - nu-i așa?-, nu există om pe pământ care să nu ardă măcar o dată în jarul existențial stârnit de către oameni și de către destin deopotrivă. Această carte este mărturia unui suflet care și-a acceptat soarta cu mult curaj, cu optimism până aproape de exagerare, încercând să vadă mereu partea plină a paharului chiar dacă deseori părea imposibil.

Versurile prezente în această carte de debut, oglindesc, în general, trăiri induse de către oamenii de alături dar și de cei de primprejur, punctează încercări ale destinului și nu în ultimul rând curajul de a le înfrunta renăscând după fiecare și prețuind clipele ce încă sunt hărăzite.

Aici veți găsi lacrimi de bucurie, lacrimi de tristețe, lacrimi de neputință, lacrima zorilor noi ce așteaptă să curgă, toate acestea fiind neprețuite precum argintul în palma celui ce știe a valorifica, ceea ce are deja. Sper ca lectura acestei cărți să fie pentru cititori un mic popas terapeutic și totodată un îndemn spre prețuirea fiecărei clipe existențiale ce încă ne este dăruită.

Această carte este dedicată tuturor celor dragi, atât celor trecuți neființă cât și celor ce încă mai viețuiesc și care mi-au colorat zilele cu propriile lor nuanțe, mai mult sau mai puțin "violet", cum de altfel ni se întâmplă tuturor de-a lungul existenței.

Vă mulțumesc, tuturor!

Cu stimă și prețuire,

Zarra!

Tu și eu

Tu,
arzi ca o torță hrănită de zei,
pe un cer al nimănui,
frânturi de polen se aștern
în fiecare sorbire la unison,
aromele serii croiesc un vad
înspre eternul îndemn;
"Tot înainte, împreună..."

Eu,
ard ca o lumină în candela timpului,
untdelemn înmiresmat
cu vraja petalei de nufăr,
pe un lac aproape înăbușit de intemperii.

Uneori,
sub copacii de alături
aud prăbușindu-se cuiburi,
zborul păsărilor împrăștiind
așchii de inimă frântă.
Mă înseninează doar gândul
că odoarele își vor fi construit deja
cuibul lor din vreascuri
mai verzi, mlădii,
ca visul juneții.

Alteori,
urmăresc de după perdeaua de nori
cum crește o minge de foc
înnobilând cerul și pământul,
brațele mării-încolăciri neostoite
pe gleznele amândurora
ca un nimb răcoros,
ca o îmbrățișare eternă.

Atunci,
arderea-i parcă mai blândă,
torța iubirii țese pragul îngăduinței,
în palmele zilei
umbrele-și pierd întristarea,
prin răni pământul crescându-și lăstarii
precum razele calde învultă petale de flori,
și pașii, aceiași pași dintotdeauna
curg neconținut.

Tu și eu,
perpetuu pelerinaj
pe un drum care duce undeva
spre nicăieri...

Îmi caut adăpost

Am obosit,
îmi caut adăpost
în faldul slovei rătăcite de poeți
peste un crâmpei din umbra ascunsă
ochilor lacomi și orbi.

Îmi caut adăpost pe crestele cu brâul încins
în verdele cetinii,
am obosit să tot număr pietre zdrobite de furtuni.

În sălașul de lângă izvor îmi stâmpăr ochii înlăcrimați,
deșertând aleanul de-o zi în crupa munților pleșuvi
greu încercați de acidele ploii.

Din ace de brad înălța-voi un zid
să pot îngurgita mai ușor bolul mirean,
înflorind odată cu zorii.

Sunt încă vie,
cu palmele pictate de hazard
tivesc purpuriul din maci
pe cămașa timpului rămas,
când floarea de nard își împarte parfumul.

Mi se vor așeza aripile străvezii
peste un timp încătușat de o vină,
cu pana păunului voi încrîpta nisipuri
sub talpa flămândă,
și crezul
acel crez ce aprinde un nou răsărit,
îmi va fi adăpost.

Sub pleoapa nopții curge un gând

Tăcerea aceasta-i arsură,
precoce pedeapsă umanoidă...
Sub pleoapa nopții curge un gând.
În curând, poate, se va așterne tăcere
peste toate cele mobile,
peste toate cele imobile,
peste trupuri frământate de un destin
precum olarul își modelează lutul jilav.
Peste petale de gând se va așterne tăcerea.

Poate am obosit
sau poate v-am obosit
sau poate numele meu este atât de firav
precum firul din pânza păianjenului
rătăcit pe un gard...

Poate cuvântul săpat în nisip
n-a încălzit nici măcar gândul...
Oricum, cu mâna pe inimă spun,
aici mi-a fost bine,
la flacăra vie m-am încălzit,
păcat că îmi pare atât de puțin...

Poate ne vom revedea sau poate că nu...
Oricum, fiecare cuvânt rostit va dăinui
în arca unei inimi ce poate cuprinde
mai mult,
mult mai mult...

Ca un vultur singuratic

Singuratic ca un vultur
destinul îți curge-n palma zămislită din tăcere,
alinată-n mângâieri.

Spune-i dorului să plece din matca prinsă-n zăbrele,
din slove țese-ți armură
să mai taie din dureri.

Spune-i omului să frângă pâinea-n două părți egale,
din dușmani să crești prieteni, să nu hrănești temniceri.

Spune-i râului să curgă
culegând erori mizere,
în ecouri să se piardă mizerabile trădări.

Oh, parcă n-ai ști, străine...
Te va prinde-n chingă coasa ce retează fără milă
și bogați și cerșetori.
Lasă-ți bocancii-n pustie dacă ți-s pașii de smoală,
să nu rupi în două inimi, când zdrobești aripi de înger,
să nu întuneci zenitul
ci, zidind în cânt de mierlă
porți tivite cu ofrandă
să se-aprindă răsărituri.

Dar din dar se-ntrupă raiul,
rai în suflet poartă-'nalții,
tu înalță ochii-n rugă pentru tine, pentru noi.

Tu, un vultur singuratic
spune crestelor să-ți poarte
zborul lin primăvărat
în căuș de cetini verzi.
Plângi și râzi cu mine-alături
șaua vieții să ne poarte,
peste ochii lumii oarbe
să șesem o epopee.

Tăcere

Umbrele mute frâng amintirea flăcărilor mistuind vreascuri,
carii minuscule rod scrinul sculptat în inima bătrânului nuc,
de aproape un veac
clipele curg în tandem precum pruncii aceluiași pântec.

Dincolo de fereastră
picură lacrima primăverii,
raza lunii-arcuș de lumină răscolind o lume apusă.

Gândești că suntem urna în care se închide
cenușa patimilor stinse.
Suntem scânteii desprinse din galaxii fără miez,
suntem copiii universului
conectați la energii neînțelese.
Doar cuvintele mai pot îngemăna inimi
pe sfori de mătase,
simple cuvinte pot reteza depărtări strivind rățaciri peste firul
de praf
ce acoperă ca o mantie
o lume în prag de colaps.

Și chipul acesta, gârbov aproape,
răsfrânt în oglinda cu ramă de-argint,
străină privire aruncă
tăcerii...